

DOMSTOLENS DOM

av den 21 september 1999

i mål C-378/97 (begäran om förhandsavgörande från Arrondissementsrechtbank te Rotterdam): Brottmål mot Florus Ariël Wijzenbeek⁽¹⁾)

(Fri rörlighet för personer — Rätten för Europeiska unionens medborgare att fritt röra sig och uppehålla sig — Gränskontroller — Nationella bestämmelser enligt vilka personer som kommer från en annan medlemsstat är skyldiga att visa upp pass)

(1999/C 366/15)

(Rättegångsspråk: nederländska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen (ordföranden G.C. Rodríguez Iglesias, avdelningsordförandena P.J.G. Kapteyn, J.-P. Puissochet och P. Jann samt domarna J.C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J.L. Murray, D.A.O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, referent, och M. Wathelet; generaladvokat: G. Cosmas; justitiesekreterare: avdelningsdirektören D. Lousterman-Hubeau), har den 21 september 1999 avkunnat dom i mål C-378/97 angående en begäran enligt artikel 177 i EG-fördraget, från Arrondissementsrechtbank te Rotterdam (Nederländerna), att domstolen skall meddela ett förhandsavgörande i det vid den nationella domstolen anhängiga brottmålet mot Florus Ariël Wijzenbeek, angående tolkningen av artiklarna 7a och 8a i EG-fördraget (nu artiklarna 14 EG och 18 EG i ändrade lydelse). Domslutet i denna dom har följande lydelse:

På det stadium som gemenskapsrätten befann sig vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna i målet vid den nationella domstolen utgjorde varken artikel 7a eller artikel 8a i EG-fördraget (nu artiklarna 14 EG och 18 EG i ändrade lydelse) hinder för en medlemsstat att vid äventyr av straffrättsliga påföljder kräva att en person, vare sig denne var medborgare i Europeiska unionen eller inte, skulle styrka sin nationalitet vid inresa i medlemsstaten över en inre gräns i gemenskapen, förutsatt att påföljderna var jämförbara med dem som föreskrevs för liknande nationella överträdelser och inte var oproportionerliga och därmed utgjorde ett hinder för den fria rörligheten för personer.

⁽¹⁾ EGT C 387, 20.12.1997.

DOMSTOLENS DOM

(första avdelningen)

av den 21 september 1999

i mål C-362/98: Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien⁽¹⁾)

(Fördragsbrott — Underlåtenhet att införliva direktiv 93/103/EG)

(1999/C 366/16)

(Rättegångsspråk: italienska)

(Preliminär översättning; den slutgiltiga översättningen kommer att publiceras i "Rättsfallssamling från Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt")

Domstolen, första avdelningen (avdelningsordföranden P. Jann, referent, samt domarna L. Sevón och M. Wathelet; generaladvokat: J. Mischo; justitiesekreterare: R. Grass), har den 21 september 1999 avkunnat dom i mål C-362/98: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: Pieter Jan Kuijper och Antonio Aresu) mot Republiken Italien (ombud: professor Umberto Leanza, biträdd av Danilo Del Gaizo) angående en talan om fastställelse av att Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt EG-fördraget genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa rådets direktiv 93/103/EG av den 23 november 1993 om minimikrav avseende säkerhet och hälsa för arbete ombord på fiskefartyg (trettonde särdirektivet enligt artikel 16.1 i direktiv 89/391/EEG) (EGT L 307, s. 1), och/eller genom att underlåta att underrätta kommissionen om detta. Domslutet i denna dom har följande lydelse:

1. Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 13.1 i rådets direktiv 93/103/EG av den 23 november 1993 om minimikrav avseende säkerhet och hälsa för arbete ombord på fiskefartyg (trettonde särdirektivet enligt artikel 16.1 i direktiv 89/391/EEG), genom att inte inom den föreskrivna fristen anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv.
2. Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.

⁽¹⁾ EGT C 358, 21.11.1998.